

ГОДИНАТА 1876

Испращамъ та, годино и мрачна, и печална,
 Сжесъ болка въвъ гърдите, сжесъ мъка на душа;
 Що люде благородни, що блѣскави надѣжди
 Ти грабна и отнесе отъ нашата земя!
 Азъ помня наш'та радость, ти като са зададе,
 И нашите надѣжди, и нашите мечти, —
 Ще доде пролѣтъ красна, тиранинътъ ще падне;
 Безцѣйната свобода и насъ ще озари.
 И, съ вѣра въ наш'те сили и въ тия на народа,
 Тръгнахме ние синца изъ тоя малакъ градъ
 Да минемъ въ България, народътъ да подигнемъ
 На бой ужасенъ, страшенъ, на смъртъ и на животъ.

I I.

И минахме ний синца по Дунавътъ замръзналъ,
 Народътъ на посрѣщна съ разтворени ръце;
 И наш'то слово силно и сладко, и опасно
 Той слушаше сжесъ жадность, сжесъ весело лице.
 „Готови сме ний синца слѣдъ вазе да вървие,
 Народътъ ни продума, нещѣмъ такавъ животъ!
 Ний искаме свобода, за нея ще измреме!
 Безъ нея ний до сега живѣхме като въ гробъ!“
 И работа голѣма кипна и са захвана,
 Приготовѣше са сѣки честенъ човѣкъ за бой;
 Сжесъ гордость българина главата си подигна,
 И своятъ кръвониецъ безъ страхъ погледна той.
 Работата спорѣше, и радость безпредѣлна
 Осѣщаше тогава българското сѣрдце;
 Една мисаль свѣщенна блѣсна и са разнесе